

**Consiliul Superior al Magistraturii
Institutul Național al Magistraturii**

**Concurs de promovare a judecătorilor și procurorilor în funcții de execuție
16 septembrie 2018**

**PROCES-VERBAL
de motivare a soluțiilor contestațiilor la barem pentru disciplina
Drept procesual civil
25 septembrie 2018**

Întocmit de Comisia de soluționare a contestațiilor – Drept procesual civil cu privire la motivarea soluțiilor contestațiilor la baremul de notare și evaluare, formulate de candidații menționați în Anexa atașată la prezentul, în temeiul art. 20 alin. (4) din Regulamentul privind organizarea și desfășurarea concursului de promovare a judecătorilor și procurorilor, referitoare la baremul stabilit pentru probele de tip grilă la materia: Drept procesual civil.

Pentru concursul de promovare la Curte de Apel au formulat contestații 72 de candidați, astfel:

La Proba Teoretică au fost formulate contestații cu privire la 10 întrebări:

- 22 G1 (30 G2, 28 G3, 28 G4), contestată de 19 candidați.
- 23 G1 (23 G2, 29 G3, 38 G4), contestată de un candidat.
- 24 G1 (34 G2, 21 G3, 34 G4), contestată de 11 candidați.
- 25 G1 (26 G2, 34 G3, 31 G4), contestată de 8 candidați.
- 28 G1 (28 G2, 40 G3, 21 G4), contestată de un candidat.
- 30 G1 (37 G2, 35 G3, 40 G4), contestată de un candidat.
- 31 G1 (36 G2, 25 G3, 23 G4), contestată de 2 candidați.
- 32 G1 (27 G2, 32 G3, 37 G4), contestată de un candidat.
- 38 G1 (31 G2, 31 G3, 32 G4), contestată de 2 candidați.
- 39 G1 (25 G2, 39 G3, 26 G4), contestată de 2 candidați.

În soluționarea contestațiilor, Comisia de soluționare a contestațiilor a avut în vedere argumentele expuse în continuare.

Întrebarea 22 G1 (30 G2, 28 G3, 28 G4) a fost contestată de 19 candidați.

Contestațiile care au vizat corectitudinea atât a variantei A de răspuns, cât și a variantei B de răspuns sunt întemeiate, motiv pentru care au fost admise de Subcomisia de mediere. În temeiul art. 20 alin. (6) din Regulament, punctajul se acordă atât candidaților care au dat răspunsul A, cât și candidaților care au dat răspunsul B. Motivarea soluției se regăsește în procesul-verbal de motivare a soluțiilor contestațiilor întocmit de Subcomisia de mediere.

Întrebarea 23 G1 (23 G2, 29 G3, 38 G4) a fost contestată de un candidat.

Contestația a fost respinsă ca neîntemeiată.

Varianta corectă de răspuns este C.

Proba cu martori este admisibilă în ipoteza descrisă de varianta A de răspuns, potrivit art. 309 alin. (4) pct. 6 C. proc. civ., potrivit căruia este inadmisibilă proba cu martori dacă pentru dovedirea unui act juridic legea cere forma scrisă, în afară de cazul în care se cere lămurirea clauzelor actului juridic.

Prin contestația formulată se introduc elemente neavute în vedere de conținutul întrebării, nefiind indicat faptul că prin lămurire s-ar încerca o dovadă împotriva actului. Ca atare, acest argument nu poate fi primit, cât timp se adaugă enunțului concret al întrebării și al variantelor de răspuns.

Întrebarea 24 G1 (34 G2, 21 G3, 34 G4) a fost contestată de 11 candidați.

Contestațiile au fost respinse ca neîntemeiate.

Varianta corectă de răspuns este A.

Potrivit art. 408 alin. (2) C. proc. civ., în caz de renunțare la dreptul pretins, instanța pronunță o hotărâre prin care va respinge cererea în fond.

În conformitate cu art. 430 alin. (1) C. proc. civ., hotărârea judecătorească ce soluționează, în tot sau în parte, *fondul* procesului sau statuează asupra unei excepții procesuale ori asupra oricărui alt incident are, de la pronunțare, autoritate de lucru judecat cu privire la chestiunea tranșată.

Prin urmare, raportat la aceste două texte legale, ținând cont de faptul că legiuitorul a ales în ipoteza exercitării actului procesual de dispoziție al renunțării la dreptul pretins soluția respingerii cererii de chemare în judecată ca neîntemeiată tocmai pentru considerentul că nu mai există fundament pentru admiterea cererii, hotărârea pronunțată are autoritate de lucru judecat. Odată ce instanța a statuat asupra faptului că sunt îndeplinite condițiile legale pentru exercitarea actului procesual de dispoziție, dreptul reclamantului pretins prin cererea de chemare în judecată nu mai există, motiv pentru care cererea se impune a fi respinsă ca neîntemeiată.

În eventualitatea unui proces identic, demarat ulterior de către fostul reclamant renunțator, se va opune autoritatea de lucru judecat decurgând din prima hotărâre judecătorească de respingere a cererii ca neîntemeiată, argumentul irevocabilității actului unilateral al renunțării neimpetând asupra existenței autorității de lucru judecat, ci acesta constituind un considerent în argumentarea inexistenței dreptului reclamantului și a netemeinicii cererii, aspecte ce nu mai pot face obiectul unei judecăți ulterioare.

Hotărârile date pe baza recunoașterii pretențiilor nu se bucură de autoritate de lucru judecat, întrucât acestea nu se fundamentează pe o analiză a instanței în privința temeiniciei acestor pretenții. Potrivit art. 436 alin. (1) C. proc. civ., când pârâtul a recunoscut în tot sau în parte pretențiile reclamantului, instanța, la cererea acestuia din urmă, va da o hotărâre în măsura recunoașterii.

Se impune a se observa diferența de reglementare, distincția dintre dispozițiile art. 408 alin. (2) și cele ale art. 436 alin. (1) C. proc. civ. Astfel, în cazul primului text legal se face referire la respingerea în fond a cererii, ceea ce implică analiza temeiniciei cererii ulterior exercitării actului procesual de dispoziție, dispariția dreptului reclamantului atrăgând respingerea ca neîntemeiată a cererii. În cazul art. 436 alin. (1) C. proc. civ., legea nu menționează o soluție de admitere în fond a cererii, căci instanța nu procedează la o analiză a temeiniciei dreptului dedus judecării, ci doar ia act de recunoașterea pretențiilor, dispunând în consecință, la solicitarea reclamantului și ca urmare a manifestării pârâtului de voință în acest sens.

Hotărârea prin care se încuviințează învoiala părților nu are autoritate de lucru judecat. Potrivit art. 438 alin. (1) C. proc. civ., părțile se pot înfățișa oricând în cursul judecării, chiar fără să fi fost citate, pentru a cere să se dea o hotărâre care să consfințească tranzacția lor. În acest caz, instanța nu procedează la o analiză a temeiniciei pretențiilor deduse judecării, ci, cu respectarea dispozițiilor legale, ia act de manifestarea de voință a părților în sensul consfințirii tranzacției lor. A considera că hotărârea de expedient are autoritate de lucru judecat ar echivala cu negarea caracterului convențional al înțelegerii părților.

Ținând cont de faptul că existența unei controverse presupune diferențe de păreri, exprimate într-un număr semnificativ, iar nu doar o opinie minoritară, se apreciază că întrebarea nu conține aspecte controversate.

Dispozițiile art. 430 alin. (4) C. proc. civ. care conferă autoritate de lucru judecat provizorie hotărârii susceptibile de apel sau de recurs nu pot fi invocate în argumentarea contestației care apreciază ca fiind incorecte toate cele trei variante de răspuns, pentru considerentul că hotărârile indicate ar fi fost pronunțate în primă instanță, întrucât enunțul întrebării nu distinge între autoritate de lucru judecat provizorie sau definitivă.

Faptul că hotărârea de primă instanță pronunțată în temeiul recunoașterii de către pârât a pretențiilor reclamantului este executorie provizoriu de drept, potrivit art. 448 alin. (1) pct. 10 C. proc. civ., nu înseamnă că aceasta are și autoritate de lucru judecat, executorialitatea și autoritatea de lucru judecat fiind efecte diferite ale hotărârii judecătorești.

Întrebarea 25 G1 (26 G2, 34 G3, 31 G4) a fost contestată de 8 candidați.

Contestațiile au fost respinse ca neîntemeiate.

Varianta corectă de răspuns este C.

În cazul în care prima instanță a omis să se pronunțe asupra cererii pârâtului privind obligarea reclamantului la plata cheltuielilor de judecată, pârâtul are deschisă atât calea cererii de completare a hotărârii, în condițiile art. 444 C. proc. civ., cât și pe cea a revizuirii, pentru motivul prevăzut de art. 509 alin. (1) pct. 1 C. proc. civ.

Obligativitatea procedurii completării hotărârii, raportat la art. 445 C. proc. civ., exclude numai exercitarea apelului sau a recursului, iar nu și a revizuirii, textul fiind de strictă interpretare și aplicare prin prisma faptului că reglementează o restrângere de drepturi procedurale.

Faptul că art. 444 alin. (1) C. proc. civ. se referă la omisiunea instanței de a se pronunța asupra "unui capăt de cerere principal sau accesoriu ori asupra unei cereri conexe sau incidentale" iar art. 509 alin. (1) pct. 1 C. proc. civ. se referă la omisiunea instanței de a se pronunța asupra

unui "lucru cerut" nu constituie un argument care să conducă la o altă concluzie, cât timp "lucrul" și anume pretenția concretă nu poate fi solicitată de către parte decât prin intermediul cererilor în justiție, astfel cum acestea sunt enumerate și definite la art. 30 C. proc. civ. (principale, accesorii, incidentale și adiționale).

De asemenea, atât în ipoteza completării hotărârii, cât și în cea a revizuirii pentru nepronunțarea instanței asupra cheltuielilor de judecată, cererea este scutită de plata taxei judiciare de timbru, raportat la art. 9 interpretat *per a contrario* și, respectiv 28 din O.U.G. nr. 80/2013, cererea de acordare a cheltuielilor de judecată constituind o cerere în legătură cu procesul pentru care ordonanța nu a stabilit o taxă judiciară de timbru, în măsura în care este promovată în cadrul aceluiași proces.

Aspectele privind condițiile de admisibilitate ale cererii de revizuire sunt străine cerințelor întrebării, solicitându-se doar a se indica căile de acțiune puse la îndemâna pârâtului într-o astfel de ipoteză.

Împrejurarea că pârâtul ar fi putut formula o cerere de recuperare a cheltuielilor de judecată pe calea unui proces separat, afirmație legală, nu poate conduce la admiterea contestației, cât timp varianta C de răspuns cuprinde informații corecte și nu s-a precizat în enunțul întrebării că variantele de răspuns ar fi exhaustive.

Întrebarea 28 G1 (28 G2, 40 G3, 21 G4) a fost contestată de un candidat.

Contestația a fost respinsă ca neîntemeiată.

Varianta corectă de răspuns este A.

Potrivit art. 53 alin. (2) C. proc. civ., încheierea prin care s-a încuviințat sau s-a respins abținerea, cea prin care s-a încuviințat recuzarea, precum și *încheierea prin care s-a respins recuzarea în cazul prevăzut la art. 48 alin. (3)* nu sunt supuse niciunei căi de atac.

Cazul prevăzut la art. 48 alin. (3) C. proc. civ. este exact cel avut în vedere în grila analizată, respectiv acela în care, prin încheiere, s-a respins cererea de recuzare ca rămasă fără obiect, întrucât a fost admisă declarația de abținere.

Întrebarea 30 G1 (37 G2, 35 G3, 40 G4) a fost contestată de un candidat.

Contestația a fost respinsă ca neîntemeiată.

Varianta corectă de răspuns este B.

Potrivit art. 118 alin. (1) C. proc. civ., în materie de moștenire, până la ieșirea din indiviziune, sunt de competența exclusivă a instanței celui din urmă domiciliu al defunctului:

1. cererile privitoare la validitatea sau executarea dispozițiilor testamentare;
2. cererile privitoare la moștenire și la sarcinile acesteia, precum și cele privitoare la pretențiile pe care moștenitorii le-ar avea unul împotriva altuia;
3. cererile legatarilor sau ale creditorilor defunctului împotriva vreunui dintre moștenitori sau împotriva executorului testamentar.

Ipoteza grilei, cea a promovării unei acțiuni în revendicare a unui bun imobil inclus în masa succesorală, introdusă de un terț împotriva moștenitorilor, mai înainte de ieșirea din indiviziune, nu se încadrează în niciuna dintre cele trei cazuri prevăzute expres și limitativ de art. 118 alin. (1) C. proc. civ., fiind incident în schimb art. 117 alin. (1), acțiunea în revendicare imobiliară constituind o acțiune privitoare la un drept real imobiliar.

Faptul ca imobilul revendicat făcea parte din masa succesorală, acțiunea fiind introdusă înainte de ieșirea pârâților moștenitori din indiviziune, nu era de natură să atragă incidența

dispozițiilor art. 118 alin. (1) pct. 2 C. proc. civ., prin care s-a instituit regula centralizării cererilor "privitoare la moștenire și la sarcinile acesteia" la instanța ultimului domiciliu al defunctului. Acest text legal are în vedere exclusiv procesele prin care se tinde a se valorifica drepturi succesoriale, cauza acțiunilor fiind necesar să fie întemeiată pe raporturi succesoriale. Or, această condiție nu era îndeplinită, întrucât s-a precizat că reclamantul care a introdus acțiunea împotriva părților (moștenitori ai imobilului revendicat) era un terț (ținând la valorificarea pretinsului său drept real asupra unui imobil).

Întrebarea 31 G1 (36 G2, 25 G3, 23 G4) a fost contestată de 2 candidați.

Contestațiile au fost respinse ca neîntemeiate.

Varianta corectă de răspuns este C.

Prima contestație a privit aspectul că sancțiunea decăderii nu ar fi putut opera de drept, fiind acoperită, în lipsa dispunerii acesteia de către instanță. Contestația nu poate fi admisă prin prisma faptului că abordează grila prin extinderea la ipoteze, cum ar fi epuizarea căilor prin care putea fi invocată, care nu au fost descrise ca atare în textul enunțului.

Varianta C de răspuns este corectă, în sensul că sancțiunea decăderii intervine chiar dacă partea care are interesul să invoce decăderea renunță la acest drept, în condițiile în care termenul nesocotit este reglementat de norme de ordine publică. În ipoteza unei decăderi de ordine publică partea interesată nu poate renunța la dreptul de a invoca decăderea, aceasta putând fi invocată inclusiv de către instanță din oficiu și aplicată în consecință.

A doua contestație a vizat corectitudinea variantei A de răspuns, în sensul că sancțiunea decăderii intervine în cazul încălcării unui termen prohibitiv, acesta fiind, în opinia contestatorului, sinonim cu termenul imperativ.

În primul rând, termenele prohibitive/dilatorii, prin care se oprește îndeplinirea unui act de procedură înăuntrul unui termen, nu se pot confunda cu termenele imperative/peremptorii, în care trebuie îndeplinit un act de procedură.

În al doilea rând, potrivit art. 185 alin. (2) C. proc. civ., în cazul în care legea oprește îndeplinirea unui act de procedură înăuntrul unui termen, actul făcut înaintea împlinirii termenului poate fi anulat la cererea celui interesat. Ca atare, sancțiunea care intervine în ipoteza nerespectării unui termen prohibitiv este nulitatea, iar nu decăderea. Nesocotirea termenelor prohibitive, deși atrage sancțiunea nulității actului de procedură îndeplinit prematur, nu împiedică posibilitatea săvârșirii acestuia, ulterior, în condiții de regularitate. În schimb, dacă ar fi fost incidentă și aplicată sancțiunea decăderii, partea ar fi pierdut însuși dreptul de a mai săvârși ulterior în cursul procesului actul de procedură respectiv.

Întrebarea 32 G1 (27 G2, 32 G3, 37 G4) a fost contestată de un candidat.

Contestația a fost respinsă ca neîntemeiată.

Varianta corectă de răspuns este C.

Procedura de citare este nelegal îndeplinită în situația în care citația nu a fost înmănată părții cu cel puțin 5 zile înaintea termenului de judecată, sub sancțiunea nulității, raportat la dispozițiile art. 159 C. proc. civ.

În varianta de răspuns, partea nelegal citată nu s-a prezentat în fața instanței, astfel încât grila nu vizează o ipoteză de înlăturare a neregularității procedurii de citare în condițiile art. 160 alin. (1) și (2) C. proc. civ.

Nu s-ar putea reține, în această situație, că instanța ar fi avut doar facultatea, iar nu și

obligatia de a amana judecata in considerarea nelegalitatii procedurii de citare, raportandu-se la dispozitiile art. 160 alin. (3) C. proc. civ., prin care se prevede ca neregularitatea privind procedura de citare „poate” fi invocata din oficiu. Acest articol are o atare formulare intrucât continutul sau vizeaza persoanele care *pot* invoca neregularitatea procedurii de citare si termenul pâna la care se *poate* invoca aceasta. In schimb, in cuprinsul art. 153 alin. (2) C. proc. civ. se instituie, in termeni fermi, obligatia instantei de a dispune amanarea judecatii si refacerea procedurii de citare, ori de câte ori constata ca partea care lipseste nu a fost citata cu respectarea cerintelor prevazute de lege, sub sanctiunea nulitatii.

Întrebarea 38 G1 (31 G2, 31 G3, 32 G4) a fost contestată de 2 candidați.

Contestațiile au fost respinse ca neîntemeiate.

Varianta corectă de răspuns este B.

Răspunsul acestei grile viza exclusiv stabilirea competenței de soluționare a revizuirii, iar nu incidența motivului de revizuire prevăzut de art. 509 alin. (1) pct. 8 C. proc. civ. în situația în care, în același dosar, urmare a unor declinări succesive, s-ar soluționa conflictul de competență.

Cererea de revizuire din grila de concurs avea ca obiect o hotărâre definitivă, pronunțată de curtea de apel, revizuirea fiind întemeiată pe dispozitiile art. 509 alin. (1) pct. 1 C. proc. civ. (pronunțarea asupra unui lucru necerut), dar și pe cele ale art. 509 alin. (1) pct. 8 C. proc. civ. (existența unor hotărâri potrivnice).

În vederea stabilirii competenței de soluționare a revizuirii, erau incidente, pentru primul motiv, dispozitiile art. 510 alin. (1) C. proc. civ., care atribuiau competența în favoarea instanței care a pronunțat hotărârea a cărei revizuire se cere, respectiv curții de apel, iar pentru cel de-al doilea motiv de revizuire, dispozitiile art. 510 alin. (2) C. proc. civ., care fixau competența în favoarea instanței mai mari în grad față de instanța care a dat prima hotărâre, respectiv Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Dispozitiile art. 510 alin. (3) C. proc. civ. stabilesc expres că, în cazul în care se invocă motive de revizuire ce atrag competențe diferite, nu operează prorogarea competenței.

Prin urmare, instanța sesizată cu cererea de revizuire ar fi trebuit să disjunga cererea de revizuire în raport de cele două motive de revizuire care atrăgeau competențe distincte, să soluționeze revizuirea pentru care era competentă și să decline competența de soluționare în privința celeilalte revizuri.

Întrebarea 39 G1 (25 G2, 39 G3, 26 G4) a fost contestată de 2 candidați.

Contestațiile au fost respinse ca neîntemeiate.

Varianta corectă de răspuns este C.

Prezintă relevanță pentru alegerea variantei corecte de răspuns datele prezentate în enunțul grilei, cu observația că nu există o mențiune în sensul că excepția de neconstituționalitate admisă de Curtea Constituțională nu ar fi fost invocată în cauza respectivă.

Motivul de revizuire invocat în grilă este cel prevăzut de art. 509 alin. (1) pct. 11 C. proc. civ., iar ceea ce urma a se stabili, prin variantele de răspuns, era hotărârea ce putea forma obiectul căii extraordinare de atac, iar nu soluția asupra acesteia.

Prin Decizia nr. 866/2015, publicată în M. Of. nr. 69/1.02.2016, Curtea Constituțională a decis că sintagma "pronunțate asupra fondului sau care evocă fondul" din cuprinsul dispozitiilor art. 509 alin. (1) C. proc. civ., privind hotărârile care pot face obiectul revizuirii, este neconstituțională, cu referire la motivul prevăzut de art. 509 alin. (1) pct. 11 C. proc. civ.

Astfel, fiind vorba de o cerere de revizuire prin care se invoca tocmai motivul legat de pronunțarea unei hotărâri definitive în temeiul unui text de lege cu privire la care a fost admisă excepția de neconstituționalitate, prevăzut de art. 509 alin. (1) pct. 11 C. proc. civ., nu mai sunt aplicabile limitările instituite în privința obiectului acestei căi de atac prin dispozițiile art. 509 alin. (1) C. proc. civ., în funcție de împrejurarea dacă hotărârea definitivă pronunțată de instanță evocă sau nu fondul.

Varianta A de răspuns, care cuprindea numai hotărârile care nu evocă fondul, nu este corectă, căci impune o restrângere, fără acoperire legală, a obiectului revizuirii. Ar însemna ca hotărârile asupra fondului sau care ar evoca fondul nu ar putea forma obiectul unei revizuiți întemeiate pe dispozițiile legale menționate, contrazicând chiar dispozițiile art. 509 alin. (1) C. proc. civ.

La Proba Practică au fost formulate contestații cu privire la 6 întrebări:

11 G1 (11 G2, 14 G3, 11 G4), contestată de 8 candidați.

12 G1 (13 G2, 17 G3, 12 G4), contestată de 8 candidați.

14 G1 (18 G2, 15 G3, 15 G4), contestată de 3 candidați.

15 G1 (15 G2, 18 G3, 18 G4), contestată de 22 candidați.

17 G1 (16 G2, 11 G3, 13 G4), contestată de un candidat.

18 G1 (17 G2, 16 G3, 17 G4), contestată de 13 candidați.

Întrebarea 11 G1 (11 G2, 14 G3, 11 G4) a fost contestată de 8 candidați.

Contestațiile au fost respinse ca neîntemeiate.

Varianta corectă de răspuns este C.

Astfel, în măsura în care decesul pârâtului a intervenit în cursul procesului este incident art. 412 alin. (1) pct. 1 C. proc. civ., instanța fiind îndrituită să constate suspendarea de drept a judecării dacă partea interesată nu a cerut termen pentru introducerea în judecată a moștenitorilor.

Grila nu cuprinde elemente vizând modalitatea legală sau nu de comunicare a hotărârii primei instanțe sau de citare a părților pentru primul termen de judecată în apel. De altfel, instanța de apel oricum nu ar fi procedat la comunicarea hotărârii primei instanțe pe numele moștenirii, la ultimul domiciliu al pârâtului, întrucât nu intră în competența sa, ci a primei instanțe, și nici nu ar fi reținut lipsa de procedură cu pârâtul pentru primul termen de judecată în vederea amânării procesului și refacerii procedurii de citare la ultimul domiciliu al pârâtului, pe numele moștenirii, întrucât art. 469 alin. (1) C. proc. civ. se referă la ipoteza întreruperii termenului de apel, nefiind aplicabil în ipoteza citării. Totodată, instanța nu ar fi putut să refacă procedura de citare, urmând a-i cita pe moștenitorii pârâtului, întrucât, din datele speței, nu rezultă că aceștia ar fi fost cunoscuți.

Nu se poate aprecia că soluția de suspendare de drept a procesului prejudiciază moștenitorii intimatului-pârât, care nu au primit comunicarea hotărârii primei instanțe, întrucât, dacă s-ar considera că hotărârea nu ar fi fost comunicată în condițiile art. 469 alin. (2) C. proc. civ., termenul de exercitare a căii de atac ar fi fost întrerupt.

De asemenea, nu au relevanță în economia speței împrejurarea dacă instanța a pus sau nu în discuție dreptul apelantului-reclamant de a cere termen pentru introducerea în cauză a moștenitorilor (punerea în discuție a acestui aspect implicând o cerere din partea părții interesate, neexistând o obligație legală în sarcina instanței de a atrage atenția acesteia că poate solicita un termen pentru introducerea în cauză a moștenitorilor), neasistarea acestuia de către avocat, lipsa rolului activ al judecătorului etc., în condițiile în care aceste argumente invocate în contestații adaugă elemente suplimentare neavute în vedere de grilă.

Decizia de speță a Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 2045/2014, enumerată în bibliografia și tematica pentru concurs, nu invalidează soluția expusă anterior. În speța dedusă spre soluționare instanței supreme, chematul în garanție M.P. decedase anterior închiderii dezbaterilor asupra fondului cauzei, iar soluția Înaltei Curți de Casație și Justiție a fost de admitere a recursului, cu consecința casării deciziei pronunțate în apel și trimiterii cauzei spre rejudecare instanței de apel, "care, pe de o parte, va aprecia în ce măsură se impune *introducerea în cauză a moștenitorilor persoanei decedate*, M.P.". Instanța supremă a reținut numai faptul că hotărârea pronunțată în cauză este lovită de nulitate absolută fiind pronunțată în contradictoriu cu o persoană lipsită de capacitate procesuală de folosință, care decedase anterior închiderii dezbaterilor asupra fondului apelului. În grila de concurs, pârâul decedase ulterior închiderii dezbaterilor, astfel încât hotărârea pronunțată nu este lovită de nulitate, în condițiile art. 412 alin. (2) C. proc. civ., potrivit căruia faptele prevăzute la alin. (1), printre care se numără și decesul părții, nu împiedică pronunțarea hotărârii dacă au survenit după închiderea dezbaterilor.

Varianta B de răspuns nu este corectă, întrucât din enunțul grilei rezultă că apelantul-reclamant nu a formulat alte cereri, ci doar a învederat și probat decesul pârâului. Art. 412 alin. (1) pct. 1 C. proc. civ. stabilește existența unui caz de suspendare de drept, condiționându-i aplicarea la acel termen de judecată de inexistența unei cereri a părții interesate de amânare a cauzei pentru introducerea în judecată a moștenitorilor, cerere care din enunțul speței rezultă că nu s-a formulat.

Faptul că, din oficiu, se poate invoca, ca motiv de ordine publică, lipsa capacității procesuale de folosință, nu duce la acceptarea ca fiind corectă a variantei C de răspuns, căci și o atare invocare are ca premisă tot decesul părții înainte de sesizarea primei instanțe. Această variantă nu este corectă, cât timp aprecierea lipsei capacității de folosință a pârâului trebuie să se raporteze nu la data exercitării căii de atac, ci la data introducerii cererii de chemare în judecată în fața primei instanțe.

Întrebarea 12 G1 (13 G2, 17 G3, 12 G4) a fost contestată de 8 candidați.

Contestațiile au fost respinse ca neîntemeiate.

Varianta corectă de răspuns este B.

Nu se poate accepta ca fiind corectă varianta A de răspuns, cât timp o astfel de soluție ar încălca caracterul definitiv al soluției pronunțate de către tribunal asupra cererii de reexaminare, conferit de dispozițiile art. 39 alin. (2) din O.U.G. nr. 80/2013, permițându-i apelantului-pârât să repună în discuție, printr-o altă cale de atac (recursul), modul de stabilire a taxei judiciare de timbru, care a format deja obiectul unei cereri de reexaminare formulate de apelantul-pârât.

De asemenea, întrebarea nu conținea elemente care ar fi impus aprecierea legalității soluțiilor prin prisma convenționalității.

Art. 38 din O.U.G. nr. 80/2013, potrivit căruia în situația în care instanța judecătorească investită cu soluționarea unei căi de atac ordinare sau extraordinare constată că în fazele procesuale anterioare taxa judiciară de timbru nu a fost plătită în cuantumul legal, va dispune

obligarea părții la plata taxelor judiciare de timbru aferente, dispozitivul hotărârii constituind titlu executoriu, nu este incident în speța de concurs, căci instanța de apel a anulat apelul ca netimbrat și nu a procedat la judecarea acestuia fără achitarea corespunzătoare a taxei judiciare de timbru.

Într-adevăr, astfel cum se susține într-una dintre contestații, Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 7/2014, pronunțată în recurs în interesul legii, vizează Legea nr. 146/1997 și nu era enumerată în tematica și bibliografia aferentă concursului, însă grila urma a fi rezolvată nu în considerarea acestei decizii, ci cu aplicarea corectă a art. 39 alin. (2) din O.U.G. nr. 80/2013, ordonanță menționată în bibliografia acestui concurs.

De asemenea, faptul că instanța de recurs este liberă să aprecieze asupra taxei judiciare de timbru aplicabile în recurs, independent de modul de soluționare a cererii de reexaminare privitoare la taxa judiciară de timbru aplicabilă în apel, nu constituie obiectul speței de concurs.

Împrejurarea că cererea de reexaminare se soluționează în procedură necontencioasă nu înseamnă însă că cel ce o promovează are posibilitatea să critice, indirect, prin intermediul unei alte căi de atac (recursul în grila de concurs), aspecte soluționate definitiv în raport cu el prin calea de atac specială ce i-a fost pusă la dispoziție de lege.

Recursul exercitat nu era inadmisibil, ci nefondat, întrucât acesta nu era declarat împotriva încheierii prin care se soluționase în mod definitiv cererea de reexaminare, ci împotriva deciziei pronunțate în apel.

Varianta C de răspuns nu poate fi considerată corectă, cât timp grila privește o ipoteză de *scutire obiectivă*, reglementată de art. 29 alin. (1) lit. c) din O.U.G. nr. 80/2013, potrivit căruia sunt scutite de la plata taxei judiciare de timbru acțiunile și cererile, inclusiv cele pentru exercitarea căilor de atac, ordinare și extraordinare, referitoare la obligațiile legale și contractuale de întreținere, inclusiv acțiunile în constatarea nulității, în anularea, rezoluțiunea sau rezilierea contractului de întreținere. Astfel, instanța de recurs nu ar fi putut să rețină faptul că numai reclamantul ar fi fost scutit de obligația de plată a taxei judiciare de timbru, întrucât scutirea nu era subiectivă, considerent pentru care nici Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 55/2017, pronunțată de Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, nu este aplicabilă, aceasta vizând o scutire subiectivă.

Întrebarea 14 G1 (18 G2, 15 G3, 15 G4) a fost contestată de 3 candidați.

Contestațiile au fost respinse ca neîntemeiate.

Varianta corectă de răspuns este A.

Potrivit art. 78 alin. (2) C. proc. civ., în materie contencioasă, când raportul juridic dedus judecății o impune, judecătorul va pune în discuția părților necesitatea introducerii în cauză a altor persoane; dacă niciuna dintre părți nu solicită introducerea în cauză a terțului, iar judecătorul apreciază că pricina nu poate fi soluționată fără participarea terțului, va respinge cererea, fără a se pronunța pe fond.

În conformitate cu art. 78 alin. (5) C. proc. civ., hotărârea prin care cererea a fost respinsă în condițiile alin. (2) este supusă numai apelului.

Ca atare, în grila analizată era aplicabil art. 78 alin. (5) C. proc. civ., iar nu Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 32/2008, pronunțată în recurs în interesul legii, și nici Decizia Curții Constituționale nr. 369/2017, invocate de contestatori.

Întrebarea 15 G1 (15 G2, 18 G3, 18 G4) a fost contestată de 22 candidați.

Contestațiile au fost respinse ca neîntemeiate.

Varianta corectă de răspuns este C.

Răspunsul corect presupunea identificarea soluției instanței de apel asupra incidentului procedural al renunțării la judecata cererii introductive, actul procesual de dispoziție fiind exercitat în calea de atac, în ipoteza în care hotărârea care s-ar fi pronunțat asupra fondului ar fi avut caracter definitiv.

Nu era necesară includerea în grilă și a mențiunii că a fost legal îndeplinită procedura de citare cu intimatul-pârât care a lipsit de la termenul de judecată, condiția fiind subînțeleasă în speță, pentru că, altfel, instanța nici nu ar fi putut să rămână în pronunțare asupra incidentului procedural, ci ar fi trebuit să amâne judecata în vederea refacerii procedurii de citare. Un atare argument adus prin intermediul contestației adaugă un element neprevăzut în speță.

În ceea ce privește posibilitatea atacării cu recurs a hotărârii pronunțate în speță, aceasta este prevăzută expres de art. 406 alin. (6) C. proc. civ., potrivit căruia renunțarea la judecată se constată prin hotărâre supusă recursului, care va fi judecat de instanța ierarhic superioară celei care a luat act de renunțare. Acest text nu distinge în funcție de caracterul definitiv al hotărârii care s-ar fi pronunțat asupra fondului. Mai mult, textul prevede, în teza a II-a, faptul că singura situație în care hotărârea pronunțată urmare a exercitării acestui act de dispoziție este definitivă este cea în care renunțarea are loc în fața unei secții a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

O atare soluție decurge din interpretarea obligatorie dată de Înalta Curte de Casație și Justiție prin Decizia nr. 2/2017, pronunțată în recurs în interesul legii, în privința unui text legal identic, dar cu referire la o altă instituție juridică, statuând faptul că, în interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor art. 414 alin. (1) teza I C. proc. civ., recursul formulat împotriva încheierii prin care a fost suspendată judecata, precum și împotriva încheierii prin care s-a respins cererea de repunere pe rol a cauzei este admisibil, indiferent dacă încheierea de suspendare a fost pronunțată de instanță într-o cauză în care hotărârea ce urmează a se da asupra fondului este sau nu definitivă.

De altfel, în cuprinsul considerentelor acestei decizii se face expres trimitere la dispozițiile art. 406 alin. (6) C. proc. civ. privind renunțarea la judecată, alături de cele ale art. 421 alin. (2) C. proc. civ. privind perimarea. În analiza aceleiași probleme de drept, precum și a enunțării exemplificative a situațiilor în care legiuitorul a instituit o derogare în ceea ce privește calea de atac aplicabilă incidentului față de cea aplicabilă fondului, instanța supremă statuează, cu efect obligatoriu, că este deschisă calea de atac a recursului chiar și în ipoteza în care hotărârea asupra fondului ar fi fost definitivă.

În contextul pronunțării unei decizii în recurs în interesul legii, cu caracter obligatoriu și cu rol în unificarea jurisprudenței, nu se poate reține temeinicia contestațiilor prin care se solicită anularea acestei grile pentru încălcarea dispozițiilor art. 13 pct. 1 lit. d) ind. 1 din Regulamentul de concurs, pentru existența caracterului de problemă controversată în doctrină, independent de pertinența argumentelor invocate.

Caracterul evaluabil sau nu al cererii deduse spre soluționare în speță nu prezintă relevanță întrucât art. 406 alin. (6) C. proc. civ. constituie un text de excepție, incident exclusiv pentru ipoteza renunțării la judecata cererii de chemare în judecată, derogatoriu de la dreptul comun. Prin prisma acestui argument, nu are aplicabilitate în speță pentru identificarea variantei de răspuns corecte nici Decizia Curții Constituționale nr. 369/2017.

Întrebarea 17 G1 (16 G2, 11 G3, 13 G4) a fost contestată de un candidat.

Contestația a fost respinsă ca neîntemeiată.

Varianta corectă de răspuns este B.

Motivul de contestație la executare invocat în speță era întemeiat, întrucât reprezentarea convențională a creditoarei, persoană juridică, în fața executorului judecătoresc, la momentul formulării cererii de executare silită, nu se putea face prin mandatar convențional și nici prin avocatul acestuia.

Varianta de răspuns concordă Deciziei nr. 19/2018, publicată în M. Of. nr. 510/21.06.2018, existente în tematica și bibliografia de concurs, prin care, cu efect obligatoriu, Înalta Curte de Casație și Justiție - Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a stabilit că, în interpretarea și aplicarea art. 664 alin. (2) din Codul de procedură civilă, reprezentarea convențională a persoanei juridice nu se poate face prin mandatar persoană juridică, nici prin consilierul juridic sau avocatul acesteia din urmă, potrivit art. 84 alin. (1) din Codul de procedură civilă.

Din datele speței nu rezultă incidența unor dispoziții speciale din Legea nr. 31/1990 referitoare la societățile pe acțiuni, astfel încât orice elemente suplimentare, invocate de contestator, adaugă enunțului grilei.

Întrebarea 18 G1 (17 G2, 16 G3, 17 G4) a fost contestată de 13 candidați.

Contestațiile au fost respinse ca neîntemeiate.

Varianta corectă de răspuns este A.

În primul rând, în cuprinsul speței s-a făcut precizarea că revizuirea se întemeia pe dispozițiile Codului de procedură civilă din 1865, indicându-se în acest sens art. 322 pct.5. Această precizare era necesară, întrucât speța era formulată pe baza deciziei nr. 2772/2014, pronunțate de Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția a II-a civilă, inclusă în bibliografia și tematica pentru concurs.

Nu se poate susține încălcarea regulamentului de concurs prin prisma neincluzerii Codului de procedură civilă din 1865 în bibliografia și tematica acestuia, în condițiile în care există mențiune expresă în bibliografie și tematică în sensul că pentru jurisprudența specificată, candidații urmau să aibă în vedere legislația incidentă la momentul pronunțării hotărârilor indicate.

În al doilea rând, grila se impunea fi rezolvată de candidați potrivit soluției și motivării Înaltei Curți de Casație și Justiție, aceasta fiind, după cum s-a precizat anterior, în bibliografia și tematica pentru concurs.

Varianta A de răspuns, considerată corectă, corespundea întocmai unui paragraf din decizia instanței supreme. Această variantă nu poate fi considerat incompletă, întrucât celelalte statuări ale instanței supreme din cuprinsul deciziei erau deja expuse în enunțul întrebării.

În schimb, varianta C de răspuns, potrivit căreia respingerea cererii de revizuire avea la bază motivarea că revizuenta ar fi făcut numai dovada îndeplinirii condiției referitoare la noutatea înscrisului, iar nu și a celorlalte condiții pe care le implica motivul de revizuire invocat, nu este corectă.

Astfel, în datele speței și în considerentele deciziei nu este efectuată nicio mențiune cu privire la pretinsa statuare a instanței supreme asupra condiției noutății înscrisului (hotărâri judecătorești). Nu se poate reține argumentul invocat în contestații în sensul că această condiție a noutății înscrisului era recunoscută implicit, fapt ce ar rezulta din analiza ipotezelor avute în vedere de instanța supremă și care nu s-ar mai fi justificat dacă înscrisul nu era unul nou, motivarea instanței judecătorești cuprinse într-o hotărâre judecătorească în privința unei cerințe pentru admiterea revizuirii neputând fi subînțeleasă.

Pentru concursul de promovare la Tribunal au formulat contestații 26 candidați, astfel:

La Proba Teoretică au fost formulate contestații cu privire la 7 întrebări:

21 G1 (38 G2, 26 G3, 21 G4), contestată de 11 candidați.

22 G1 (34 G2, 37 G3, 39 G4), contestată de un candidat.

23 G1 (21 G2, 22 G3, 37 G4), contestată de un candidat.

27 G1 (37 G2, 40 G3, 28 G4), contestată de un candidat.

29 G1 (33 G2, 29 G3, 31 G4), contestată de 3 candidați.

30 G1 (36 G2, 31 G3, 26 G4), contestată de 6 candidați.

36 G1 (29 G2, 21 G3, 33 G4), contestată de un candidat.

În soluționarea contestațiilor, Comisia de soluționare a contestațiilor a avut în vedere argumentele expuse în continuare.

Întrebarea 21 G1 (38 G2, 26 G3, 21 G4) a fost contestată de 11 candidați.

Contestațiile au fost respinse ca neîntemeiate.

Varianța corectă de răspuns este A.

Contestațiile privesc ordinea de soluționare a excepției necompetenței teritoriale și a excepției neîndeplinirii procedurii prealabile.

Excepția necompetenței teritoriale primează în soluționare excepției neîndeplinirii procedurii prealabile, ținându-se cont de art. 248 alin. (2) C. proc. civ., potrivit căruia în cazul în care s-au invocat simultan mai multe excepții, instanța va determina ordinea de soluționare în funcție de efectele pe care acestea le produc.

Astfel, în măsura în care o instanță necompetentă ar soluționa cu prioritate excepția neîndeplinirii procedurii prealabile față de excepția de necompetență invocată în condițiile legii, soluția pronunțată ar fi susceptibilă de anulare în apel, raportat la art. 480 alin. (4) C. proc. civ., sau, după caz, de casare în recurs (în ipoteza necompetenței de ordine publică), raportat la art. 488 alin. (1) pct. 3, art. 497 și art. 498 alin. (2) C. proc. civ. În contextul acestei reglementări, calificarea doctrinară, incontestabilă de altfel, a excepției neîndeplinirii procedurii prealabile drept excepție referitoare la investirea instanței nu este însă suficientă prin ea însăși să salveze actul de procedură reprezentat de hotărârea judecătorească pronunțată de instanța necompetentă de aplicarea sancțiunea nulității.

Potrivit art. 480 alin. (4) C. proc. civ., dacă instanța de apel stabilește că prima instanță a fost necompetentă, iar necompetența a fost invocată în condițiile legii, va anula hotărârea atacată și va trimite cauza spre judecare instanței competente sau altui organ cu activitate jurisdicțională competent ori, după caz, va respinge cererea ca inadmisibilă.

De asemenea, în conformitate cu art. 488 alin. (1) pct. 3 C. proc. civ., casarea unei hotărâri se poate cere motivul de nelegalitate constând în pronunțarea hotărârii judecătorești cu

încălcarea competenței de ordine publică a altei instanțe, invocată în condițiile legii. În acest caz, soluția pronunțată în recurs este de casare a hotărârii instanței necompetente și de trimitere a cauzei instanței competente sau altui organ cu activitate jurisdicțională competent ori, după caz, de respingere a cererii ca inadmisibilă.

În schimb, odată stabilită competența de soluționare a cauzei în favoarea instanței, aceasta este în drept să se pronunțe asupra tuturor excepțiilor procesuale invocate în proces, inclusiv asupra excepției neîndeplinirii procedurii prealabile.

De altfel, o astfel de prioritate în rezolvare a excepțiilor procesuale în discuție ar rezulta și din dispoziția noului Cod de procedură civilă înscrisă în art. 131 alin. (1), ce impune judecătorului obligația ca, la primul termen de judecată la care părțile sunt legal citate în fața primei instanțe, din oficiu, să verifice și să stabilească dacă instanța sesizată este competentă general, material și teritorial să judece pricina, consemnând în cuprinsul încheierii de ședință temeiurile de drept pentru care constată competența instanței sesizate. Prin urmare, în reglementarea noului Cod de procedură, competența instanței investite cu soluționarea unei cereri se impune a fi verificată încă din primul moment al începerii cercetării procesului, chiar și în ipoteza în care părțile nu au invocat o excepție de necompetență, instanța urmând să analizeze competența sa cu prioritate.

Este de menționat că în lucrarea doctrinară de referință indicată de contestatorii acestei întrebări se enunță doar un citat dintr-o lucrare de specialitate anterioară noului Cod, care la rândul său, a avut în vedere soluții jurisprudențiale pronunțate în aplicarea Codului de procedură civilă din 1865.

Verificând și subiectele apreciate ca fiind generatoare în prezent de practică judiciară neunitară propuse de instanțele judecătorești la Întâlnirile reprezentanților Consiliului Superior al Magistraturii cu președinții secțiilor civile ale Înaltei Curți de Casație și Justiție și curților de apel organizate în temeiul Hotărârii Consiliului Superior al Magistraturii nr. 148/19.03.2015, între care această temă nu se regăsește, Comisia de contestații apreciază că întrebarea nu privește un subiect controversat în aplicarea noului Cod de procedură civilă, respectând ca atare dispozițiile art. 13 pct. 1 lit. d¹) din Regulament.

Întrebarea 22 G1 (34 G2, 37 G3, 39 G4) a fost contestată de un candidat.

Contestația a fost respinsă ca neîntemeiată.

Varianta corectă de răspuns este A.

Contestatorul apreciază deopotrivă corecte atât varianta de răspuns A, cât și varianta B de răspuns care prevede că "reclamantul este obligat, sub sancțiunea decăderii, să depună înscrisurile astfel încuviințate, chiar la termenul la care proba i-a fost încuviințată".

Enunțul întrebării viza încuviințarea de către instanță a probei cu înscrisuri pentru reclamant în condițiile art. 254 alin. (2) pct. 2 C. proc. civ. În această ipoteză, raportat la art. 254 alin. (4) lit. b) C. proc. civ., partea are obligația, sub sancțiunea decăderii din dreptul de a administra proba încuviințată, de a depune copii certificate de pe înscrisurile invocate cu cel puțin 5 zile înainte de termenul fixat pentru judecată.

Prin urmare, varianta B de răspuns nu este corectă, reclamantul nefiind obligat, sub sancțiunea decăderii, să depună înscrisurile astfel încuviințate, chiar la termenul la care proba i-a fost încuviințată, codul acordându-i un termen procedural, calculat regresiv, respectiv *cu cel puțin 5 zile înainte de termenul următor fixat pentru judecată*.

Argumentul contestatorului în sensul că înscrisurile ar trebui să fie depuse la dosar chiar la termenul de judecată la care proba a fost încuviințată în condițiile art. 254 alin. (2) pct. 2 C.

proc. civ. pentru a nu-i leza pârâtului dreptul la apărare nu poate fi primit, întrucât, pe de-o parte, contravine soluției propuse de cod, iar, pe de altă parte, pârâtului nu-i este vătămat dreptul menționat căci, în conformitate cu art. 254 alin. (3) C. proc. civ., acesta are dreptul la proba contrară asupra aspectului pentru care s-a încuviințat proba contrară.

Partea adversă va propune proba contrară în considerarea tezei probatorii a dovezii încuviințate în condițiile art. 254 alin. (2) C. proc. civ., nefiind necesar pentru respectarea exigenței dreptului său la apărare ca, la același termen de judecată la care au fost încuviințate dovezile, acestea să fie și administrate. În acest context, este de menționat că încuviințarea dovezii implică și specificarea tezei sale probatorii, potrivit art. 258 alin. (2) C. proc. civ., partea adversă fiind în măsură să discearnă asupra utilității propunerii dovezilor contrare în apărare. Mai mult, art. 260 alin. (7) C. proc. civ. prevede că partea care a lipsit de la încuviințarea dovezii este obligată să ceară proba contrară la ședința următoare, iar în caz de împiedicare, la primul termen când se înfățișează.

Întrebarea 23 G1 (21 G2, 22 G3, 37 G4) a fost contestată de un candidat.

Contestația a fost respinsă ca neîntemeiată.

Varianta corectă de răspuns este C.

În opinia contestatorului, niciuna dintre variantele de răspuns nu este fundamental corectă, varianta C nefiind suficient de clară în contextul în care dacă apelantul nu ar fi plătit taxa de timbru în primă instanță, instanța de apel ar fi trebuit să-l oblige la plata acesteia. Contestatorul apreciază că singurul răspuns logic al acestei întrebări ar putea fi cel inclus în varianta B.

Varianta C de răspuns, potrivit căreia "atunci când, în apelul său, reclamantul renunță la judecata cererii de chemare în judecată, instanța de apel va lua act de renunțarea la judecată și va anula hotărârea apelată, chiar dacă constată că reclamantul nu a plătit taxa judiciară de timbru datorată pentru soluționarea cererii de chemare în judecată", este corectă.

Această soluție este prevăzută de art. 406 alin. (5) C. proc. civ., potrivit căruia când renunțarea la judecată se face în apel sau în căile extraordinare de atac, instanța va lua act de renunțare și va dispune și anularea, în tot sau în parte, a hotărârii sau, după caz, a hotărârilor pronunțate în cauză.

Împrejurarea că reclamantul, la momentul exercitării actului procesual de dispoziție, nu ar fi făcut dovada achitării taxei judiciare de timbru aferente cererii de chemare în judecată nu împiedică asupra pronunțării soluției menționate, varianta de răspuns menținându-și valabilitatea, ci instanța de apel ar fi făcut aplicarea instituției denumite "dare în debit" a cărei reglementare se regăsește în conținutul art. 38 din O.U.G. nr. 80/2013 privind taxele judiciare de timbru. Astfel, potrivit articolului specificat, în situația în care instanța judecătorească investită cu soluționarea unei căi de atac ordinare sau extraordinare constată că în fazele procesuale anterioare taxa judiciară de timbru nu a fost plătită în cuantumul legal, va dispune obligarea părții la plata taxelor judiciare de timbru aferente, dispozitivul hotărârii constituind titlu executoriu.

Varianta B de răspuns, propusă de contestator, potrivit căreia "dacă renunțarea la judecata cererii de chemare în judecată are loc înainte de comunicarea cererii de apel, reclamantul nu poate fi obligat la plata cheltuielilor de judecată făcute de pârât pentru judecata în primă instanță", nu poate fi considerată corectă.

Astfel, potrivit art. 406 alin. (3) C. proc. civ., dacă renunțarea s-a făcut după comunicarea cererii de chemare în judecată, instanța, la cererea pârâtului, îl va obliga pe reclamant la cheltuielile de judecată pe care pârâtul le-a făcut. Prin urmare, textul prevede în mod expres posibilitatea ca reclamantul, deși renunțator, să fie obligat la rambursarea cheltuielilor de judecată

efectuate de pârât, dacă cererea de chemare în judecată i-a fost comunicată acestuia din urmă, ocazionându-i cheltuieli cu pregătirea apărării, motiv pentru care, cu atât mai mult, această posibilitate există în apel, etapă procesuală care presupune că cererea de chemare în judecată a fost legal comunicată pârâtului încă din primul grad de jurisdicție.

Întrebarea 27 G1 (37 G2, 40 G3, 28 G4) a fost contestată de un candidat.

Contestația a fost respinsă ca neîntemeiată.

Varianta corectă de răspuns este A.

Această variantă respectă întocmai dispozițiile art. 26 alin. (2) C. proc. civ., potrivit căruia administrarea probelor se face potrivit legii în vigoare la data administrării lor, acest text legal având caracter special, motiv pentru care derogă, ca atare, de la prevederile art. 25 alin. (1) C. proc. civ. invocate de contestator, având domeniul de aplicare strict circumscris administrării probatoriului.

Întrebarea 29 G1 (33 G2, 29 G3, 31 G4) a fost contestată de 3 candidați.

Contestațiile care au vizat corectitudinea atât a variantei A de răspuns, cât și a variantei C de răspuns sunt întemeiate, motiv pentru care au fost admise de Subcomisia de mediere. În temeiul art. 20 alin. (6) din Regulament, punctajul se acordă atât candidaților care au dat răspunsul A, cât și candidaților care au dat răspunsul C. Motivarea soluției se regăsește în procesul-verbal de motivare a soluțiilor contestațiilor întocmit de Subcomisia de mediere.

Întrebarea 30 G1 (36 G2, 31 G3, 26 G4) a fost contestată de 6 candidați.

Contestațiile sunt întemeiate, motiv pentru care au fost admise de Subcomisia de mediere, iar întrebarea a fost anulată. În temeiul art. 20 alin. (7) din Regulament, punctajul se acordă tuturor candidaților. Motivarea soluției se regăsește în procesul-verbal de motivare a soluțiilor contestațiilor întocmit de Subcomisia de mediere.

Întrebarea nr. 36 G1 (29 G2, 21 G3, 33 G4) a fost contestată de un candidat.

Contestația a fost respinsă ca neîntemeiată.

Varianta corectă de răspuns este C.

Candidatul a formulat contestație atât împotriva întrebării 30 G1, cât și a întrebării 36 G1, motivarea fiind identică în ambele contestații și privind numai întrebarea 30, fiind probabil o eroare materială de inserare a numărului de întrebare.

Răspunzând totuși acestei contestații, varianta C de răspuns este corectă, întrucât dispozițiile art. 488 alin. (1) C. proc. civ. prevăd, într-o modalitate neechivocă, faptul că se poate cere casarea unor hotărâri numai pentru motive de nelegalitate, expres prevăzute de lege.

La Proba Practică au fost formulate contestații cu privire la 3 întrebări:

11 G1 (17 G2, 15 G3, 11 G4), contestată de 6 candidați.

12 G1 (15 G2, 14 G3, 16 G4), contestată de un candidat.

14 G1 (18 G2, 18 G3, 18 G4), contestată de un candidat.

Întrebarea 11 G1 (17 G2, 15 G3, 11 G4) a fost contestată de 6 candidați.

Contestațiile au fost respinse ca neîntemeiate.

Varianța corectă de răspuns este A.

Recursul declarat în cauza descrisă în grilă este inadmisibil, din moment ce nu sunt susceptibile de o atare cale de atac hotărârile pronunțate în cererile de împărțală judiciară, raportat la art. XVIII alin. (2) din Legea nr. 2/2013 privind unele măsuri pentru degrevarea instanțelor judecătorești, precum și pentru pregătirea punerii în aplicare a Codului de procedură civilă. Art. 483 alin. (2) C. proc. civ. este aplicabil începând cu data de 01.01.2019, termenul fiind prorogat succesiv prin O.U.G. nr. 62/2015 și O.U.G. nr. 95/2016.

Comisia de contestații apreciază însă că, din moment ce art. 483 alin. (2) C. proc. civ. este în bibliografia și tematica de concurs, candidații ar fi trebuit să cunoască faptul prorogării aplicării sale și textul legal cu care acesta a fost înlocuit temporar, text de altfel identic în ceea ce privește inadmisibilitatea recursului în materia cererilor de împărțală judiciară. Mai mult, articolul XVIII alin. (2) din Legea nr. 2/2013, ce înlocuiește textul art. 483 alin. (2) C. proc. civ. până la momentul aplicării acestuia din urmă, este expus și analizat în cadrul considerentelor Deciziei Curții Constituționale nr. 369/2017, existentă în bibliografia și tematica de concurs.

În urma republicării Codului de procedură civilă, lit. i) a art. 94 pct. 1 C. proc. civ. a devenit lit. j), astfel încât și textul art. XVIII alin. (2) din Legea nr. 2/2013 trebuie corelat în acest sens, nefiind necesară modificarea expresă a tuturor normelor speciale din toate actele normative în caz de renumerotare a textelor dintr-un act normativ la care normele speciale ar face referire.

Este reală susținerea unora dintre contestatori în sensul că determinarea căilor de atac susceptibile a fi exercitate împotriva hotărârilor judecătorești impune identificarea Codului de procedură civilă incident în speță și că în măsura în care nu se cunoaște data începerii procesului nu se poate determina dacă este incident noul sau vechiul Cod de procedură civilă, însă, din moment ce numai noul Cod de procedură civilă este inserat în bibliografia de concurs, grila se impunea a fi rezolvată aplicând reglementarea acestuia (numai în privința jurisprudenței indicate în bibliografie și în tematică se are în vedere legislația incidentă în momentul pronunțării hotărârilor menționate).

Argumentul unor contestatori în sensul că între excepția inadmisibilității promovării recursului decurgând din interdicția în lege a exercitării sale și excepția lipsei de interes primează în soluționare cea de-a doua excepție procesuală nu poate fi primit, condițiile folosului practic urmărit de recurent urmând a fi analizate ulterior stabilirii faptului dacă calea de atac este sau nu permisă de lege. În ipoteza în care recursul nu este permis de lege, ca în speța de examen, nu mai prezintă relevanță în plan juridic dacă recurentul avea interes sau nu în promovarea căii de atac. Împrejurarea că legea nu prevede o ordine exactă de soluționare a excepțiilor procesuale nu conferă caracter controversat întrebării de examen, ordinea de soluționare putând fi dedusă de candidați cu aplicarea art. 248 alin. (2) C. proc. civ., potrivit căruia în cazul în care s-au invocat simultan mai multe excepții, instanța va determina ordinea de soluționare în funcție de efectele pe care acestea le produc.

De asemenea, faptul că în varianta de răspuns nu este menționat motivul care a condus la respingerea recursului ca inadmisibil nu atribuie caracter incomplet grilei, candidatul fiind în măsură și trebuind să identifice un atare motiv. Prefînsa exercitare *omisso medio* a recursului nu putea constitui cauza respingerii acestuia ca inadmisibil din moment ce motivul de casare vizând nelegala alcătuire a instanței care a pronunțat hotărârea atacată privea o neregularitate săvârșită în apel, iar nu în primă instanță. Nici Decizia Curții Constituționale nr. 369/2017, invocată de

contestator, nu este aplicabilă în speța de examen, aceasta vizând numai "alte cereri evaluabile în bani în valoare de până la 1.000.000 lei inclusiv prevăzute de art. XVIII alin. (2) din Legea nr. 2/2013", iar nu și cererile de împărțeață judiciară.

Întrebarea 12 G1 (15 G2, 14 G3, 16 G4) a fost contestată de un candidat.

Contestația a fost respinsă ca neîntemeiată.

Varianța corectă de răspuns este B.

Potrivit Deciziei nr. 77/2017, pronunțate de Înalta Curte de Casație și Justiție, Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, în interpretarea și aplicarea în timp a dispozițiilor art. 666 alin. (2) din Codul de procedură civilă, forma anterioară modificării prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2016 pentru modificarea Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, precum și a unor acte normative conexe, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 17/2017, efectele Deciziei Curții Constituționale nr. 895 din 17 decembrie 2015, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 84 din 4 februarie 2016, se produc și asupra încheierilor de încuviințare a executării silite date de executorul judecătoresc anterior publicării acestei decizii, dacă motivul de nulitate decurgând din necompetența executorului judecătoresc a fost invocat în cadrul contestației la executare formulate în termen, după publicarea deciziei instanței constituționale în Monitorul Oficial al României.

În speță, necompetența executorului judecătoresc a fost invocată în cadrul unei contestații la executare formulate după publicarea deciziei instanței constituționale în Monitorul Oficial (04.02.2016), respectiv în data de 06.12.2016, iar încheierea de încuviințare a fost dată de executorul judecătoresc în data de 11.01.2016, anterior publicării acestei decizii (04.02.2016), însă ulterior pronunțării acesteia (17.12.2015).

Întrebarea 14 G1 (18 G2, 18 G3, 18 G4) a fost contestată de un candidat.

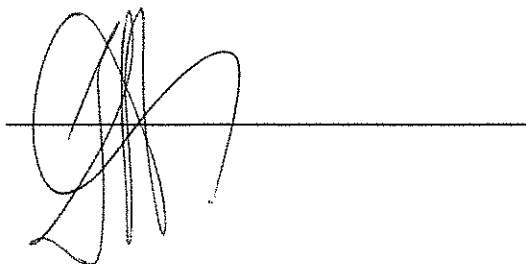
Contestația a fost respinsă ca neîntemeiată.

Varianța corectă de răspuns este A.

Textul legal aplicabil în speța de concurs este art. 101 alin. (3) C. proc. civ, potrivit căruia în cererile de aceeași natură [cererile privind constatarea nulității absolute, anularea, rezoluțiunea sau rezilierea, indicate la alin. (2) al aceluiași articol – n.n.] privitoare la contracte de locațiune ori de leasing, precum și în acelea privitoare la predarea sau restituirea bunului închiriat ori arendat, valoarea cererii se socotește după chiria anuală.

În ipoteza cererii de reziliere a unui contract de locațiune, din moment ce efectele aplicării acestei sancțiuni nu se produc pentru trecut, iar momentul rămânării definitive a hotărârii judecătorești de reziliere nu se poate stabili la momentul introducerii acțiunii, moment la care se apreciază și competența materială de soluționare a cauzei, cuantificarea valorii obiectului cererii este cu neputință, aceasta fiind și rațiunea instituirii art. 101 alin. (3) C. proc. civ.

Comisia de contestații

JP
Smith